

TUNA

nr. 7, hk. 643). 1595'te isyan eden Eflak Voyvodası Mihai Viteazula'ya karşı ilk defa Sadrazam ve Serdânekrem Ferhad Paşa'nın 27 Nisan hareketinden evvel top ve diğer mühimmat Varna ve Tuna üzerinden on kadirgayla gönderilmişti. Yeni sadrazam ve Serdânekrem Koca Sinan Paşa'nın 18 Temmuz 1595'te İstanbul'dan hareketinden önce top ve mühimmatla dolu yedi kadirga daha Karadeniz ve Tuna yoluyla sevk edilmiş, bunlar 19 Ağustos'ta Rusçuk'a ulaşmıştı. Anlaşıldığına göre Tuna filosuna ait gemiler ve çeşitleri zamanla ve sefer ihtiyacına göre değişiyordu.

Tuna'da rastlanan gemilerin türleri diğer nehir ve denizlerdekiyle aynı idi (kadirga, baştarda, kalyon, kalayta, şayka). Fâtih Sultan Mehmed'in hekimi İtalyan Angioloello'ya göre Tuna'yı geçerken Osmanlılar büyük şayka kullanmıştı. Silistre, Vidin ve diğer Tuna liman şehirlerinde mevcut büyük şaykaların her biri on dört at alacak genişlikteydi. XVI. yüzyıldaki kayıtlara göre Tuna şaykaları 2,70 m. yüksekliğinde, 3,60 m. genişliğinde ve 7,20 m. uzunluğundaydı. 1595 Eflak seferi esnasında Tuna üzerinde Rusçuk-Giurgiu arasındaki köprü'nün inşa edilmesi için yetmiş şayka kullanıldığına dair kayıtlar vardır. XVI-XVII. yüzyıllarda Tuna'da en büyük Osmanlı tersanesi Rusçuk'ta bulunuyordu. Fakat zamanla gemilerin tamirati ve yeni yapımı hemen hemen bütün Tuna büyük liman şehirlerinde gerçekleştiriliyordu. Niğbolu ve Vidin'de, İbrâil ve Yergöğü'nde, Galati / Kalas'ta, Belgrad'da ve Budin'de Osmanlı tersaneleri vardı.

1683'teki Viyana bozgununun ardından karşı hücumu geçen Avusturyalılar 1686'da Budin'i ve Peşte'yi aldılar. Diğer taraftan Kırım Hanlığı'nı ilhaki üzerine Rusya da Aşağı Tuna'ya inmeye başladı. Bunu Batılı büyük devletlerin, İngiltere ve Fransa'nın ticarî faaliyetleri takip etti. Tuna artık bir uluslar arası nehir vasfı kazanmıştı. Bu özellikleri dolayısıyla Kırım harbinden sonra toplanan Paris Kongresi (1856) Tuna hakkında da karar veren bir merci oldu. Avrupa Tuna Komisyonu kuruldu. Artık Osmanlılar'ın Tuna ile olan bağı zayıflıyordu. Buna karşılık Osmanlılar Vidin ve Silistre vilâyetlerini yeniden düzenlediler; 1864'te Vidin, Silistre ve Niş vilâyetleri birleştirilip merkezi Rusçuk olan Tuna vilâyeti kuruldu; valiliğine de Midhat Paşa tayin edildi. Midhat Paşa vilâyette islahat yaparak bölgedeki Osmanlı idaresini sağlamlaştırmaya çalıştı. Sultan Abdülaziz, Avrupa seyahatinden dönüşte Viyana'dan itibaren Tuna yoluyla Budapeşte'ye geldi ve Tuna Va-

lisi Midhat Paşa tarafından burada karşılandı. Ardından Vidin'e hareket edip Osmanlı sınırlarına girdi, Rusçuk'tan trenle binerek Varna'ya ulaştı, buradan gemiyle İstanbul'a döndü. 1877-1878 Osmanlı-Rus savaşları Tuna'ya askerî bir nitelik kazandı. Berlin Antlaşması bu kesimde Osmanlı idaresine son verdi. Tuna edebiyatında da konu olmuş, yapılan seyahatlerle ilgili bir literatür oluşmuştur. Bugün Avusturya ve Romanya'nın tekliflerine göre Avrupa Birliği Büyük Tuna Projesi'ne önem vermektedir. 8 Kasım 2010 tarihinde toplanan Tuna zirvesine sekiz asıl Tuna ülkesi, altı Tuna komşusu ve Polonya katılmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Archivio di Stato di Venezia, *Collegio V (Secreta)*, *Relazioni*, Busta 6, s. 132-133; *Călători străini despre Țările Române* (ed. M. Holban v.dğr.), București 1968-71, I, 133; III, 527; O. G. de Busbecg, *Türk Mektupları* (trc. H. Cahit Yalçın), İstanbul 1939, s. 24-25; Selânikî, *Tarih* (İpşirli), I, 398; Osman Nuri Peremeci, *Tuna Boyu Tarihi*, İstanbul 1942; Besim Darkot, *Avrupa Coğrafyası*, İstanbul 1962, s. 67-68; Tahsin Gemil, *Relatiile Tarilor Române cu Poarta otomana în documente turcești (1601-1712)*, București 1984, s. 444-445; Nihat Karaer, *Paris, Londra, Viyana: Abdülaziz'in Avrupa Seyahati*, Ankara 2003, s. 134-142; Irène Beldiceanu-Steinherr – Nicoara Beldiceanu, "Actes du règne de Selim I. concernant quelques échelles danubiennes de Valachie, de Bulgarie et de Dobroudja", *SOF*, XXIII (1964), s. 105-107; Mihai Maxim, "Tuna-i âmire, l'organisation financière et militaire du Danube ottoman aux XVIe et XVIIe siècles à la lumière de documents ottomans inédits", *Romano-Turcica*, I, İstanbul 2003, s. 75-82; B. Lory, "Tuna", *EP* (Fr.), X, 670-671; Miroslav Popović, "Dunav", *Enciklopedija Jugoslavije*, Zagreb 1958, III, 171-176; Vojislav Vučković, "Dunavska Konfederacija", a.e., III, 176-177; Miroslav Stepančić, "Dunavske Flote", a.e., III, 177-178.

MIHAI MAXIM

TUNA, Osman Nedim

(1923-2001)

Türk dili âlimi.

1 Ocak 1923'te Düzce'de doğdu. Adana'da başladığı ilk öğrenimini İzmit'te tamamladı. Tekel'de çalışan babasının İstanbul'a tayiniyle Kabataş Erkek Lisesi'nden mezun oldu. 1941'de İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Kimya Mühendisliği Bölümü'ne kaydoldu. Bir gün tesadüfen girdiği Reşit Rahmeti Arat'ın dersini çok ilginç bulduğundan Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne geçti ve burayı 1945 yılında bitirdi. 1950'de askerlik görevinin ardından 1952 yılı sonunda haritacılık mesleğine girdi. 1952-1954 yıllarında

Bayındırlık Bakanlığı Devlet Su İşleri altıncı bölgede (Adana) önce topografik ve ardından etüt plan şefliği görevlerinde bulundu. Daha sonra Bayındırlık Bakanlığı Harita Dairesi'ne uzman tayin edildi. 1958-1959'da Sanayi Bakanlığı Maden Tetkik Arama Genel Müdürlüğü Harita Bölümü'ne alındı.

1959-1960'ta Türk Dil Kurumu gramer kolunda Eski Türkçe uzmanı olarak çalıştı. 1961-1962 yıllarında Abidin İtil ve Ahmet Temir ile beraber Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü'nü kurmakla görevlendirildi ve enstitünün ikinci başkanlığına seçildi. 1962'de Fulbright bursu ile Amerika'ya gitti. 1968'de Washington Üniversitesi'nde (Seattle) Nicholas Poppe'nin danışmanlığında *Studies on Nahju'l-Farâdis: A Method for Turcic Historical Dialectology* adlı teziyle doktor unvanını aldı. 1963-1969 yıllarında aynı yerde Türkoloji programının bütün derslerini verdi. 1969-1976 arasında Pennsylvania Üniversitesi'nde (Philadelphia) kendisinin kurup geliştirdiği Near Eastern Studies Turcic Languages bölümünde lisans, lisans üstü ve doktora dersleri verdi.

1982'de İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Bölümü'nü kurdu. 15 Kasım 1984'te doçent oldu. 1987'de Türk Dil Kurumu Türkoloji Uygulama Kolu başkanlığına seçildi. 29 Aralık 1989'da profesör unvanını aldı ve 31 Aralık'ta İnönü Üniversitesi'nden emekliye ayrıldı; 1991 öğretim yılı sonuna kadar Eğitim Fakültesi'nde çalışmalarını sürdürdü. 6 Ekim 1993 tarihinde Sakarya Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü kurdu ve başkanlığını yürüttü. 1 Ocak 1995'te buradan tekerrür emekli oldu; 1997 yılı Haziran ayına kadar aynı üniversitede çalışmalarına devam etti. Ardından geçirdiği beyin kanaması sonucu kısmî felç oldu. Bir ay sonra Amerika Birleşik Devletleri'ne götürüldü. 17 Temmuz 2001'de kontrol için yatırıldığı hastahane de öldü ve Amerika Birleşik Devlet-

Osman
Nedim
Tuna

leri'nde toprağa verildi. Türk Dil Kurumu tarafından düzenlenen III. Uluslararası Türk Dili Kurultayı'nda *Sümer ve Türk Dillerinin Tarihi İlgisi ile Türk Dilinin Yaşı Meselesi* adlı kitabı dolayısıyla kendisine "Türk diline üstün hizmet ödülü ve onurluk" verilmiş, 1990 yılında Türk Ocakları'nın Ziya Gökalp İlim ve Teşvik armağanına lâyük görülmüştür.

Eserleri. 1. *Studies on Nahju'l- Farâdis: A Method for Turkic Historical Dialectology* (Department of Asian Languages and Literatures, University of Washington, 1968). **Osman Nedim Tuna'nın** yayımlanmamış doktora tezidir. Bu çalışmada *Nehcü'l-ferâdis*'in Süleymaniye Kütüphanesi Yenicami nüshası temel alınarak yazı çevrimi yapılmış ve metin İngilizce'ye tercüme edilmiştir. Giriş kısmında metin ses ve şekil bilgisi yönünden incelenmiş, tarihî Türk metinleri için bir inceleme metodu geliştirilmiştir. **2. *Altay Dilleri Teorisi*** (İstanbul 1983). Türkçe'de Altay dilleri hakkında ilk çalışma olup bu konuda geniş bilgi içermektedir. Osman Nedim Tuna eserinde Altay dilleri teorisini "Türk, Moğol, Tunguz (Mançu), Kore ve Japon dillerinin Altay dili adı verilen ortak bir kaynaktan geldiği görüşünü savunan teori" şeklinde açıklar. Eserde bu dillerin en eski belgeleri ve tarihî devirleri hakkında bilgi aktarıldıktan sonra Altay dilinin kuruluşu anlatılır. Tuna'ya göre Ana Altay dili 8972, Ana Türk dili 8352, Ana Moğol dili 7112, Ana Tunguz dili 5872 yaşındadır. Eser günümüzde üniversitelerde el kitabı olarak kullanılmaktadır. **3. *Sümer ve Türk Dillerinin Tarihi İlgisi ile Türk Dilinin Yaşı Meselesi*** (Ankara 1990). Bu çalışmada Sumerce ile Türkçe arasında on altı ses denkliği ve 168 ortak kelime tespit edilmiştir. Dil verilerine dayanan Tuna, Türkler'in milâttan önce 3500'lü yıllarda Türkiye'nin doğu bölgelerinde yaşadığını ileri sürmüştü, bundan hareketle Türkçe'nin yaşını en az 8500 diye hesaplamıştır. **4. *Türk Halkları I*** (Modern) (İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Bölümü Ders Notları, Malatya 1985). **5. *Edebiyat Bilgi ve Teorileri*** (İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Bölümü Ders Notları, Malatya 1985). **6. *Türk Dilbilgisi [Fonetik ve Morfoloji]*** (İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Bölümü Ders Notları, Malatya 1986). **7. *Yaşayan Türk Lehçeleri*** (İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Bölümü Ders Notları, Malatya 1987). **8. *Orta Türkçe***

(İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Bölümü Ders Notları, Malatya 1987). Zeki Kaymaz, Osman Nedim Tuna'nın bir kısmı kitap hacminde olan önemli makalelerinin de yer aldığı çalışmalarının 1996 yılına kadarki tam listesini *Türk Dünyası Araştırmaları* dergisinin Osman Nedim Tuna hatıra sayısında yayımlamıştır (bk. bibl.).

BİBLİYOGRAFYA :

Prof. Dr. Osman Nedim Tuna Armağanı (haz. Gürer Gülsevin v.dğr.), Malatya 1989; Osman Fikri Sertkaya, "Yitirdiklerimiz: Türk Dil Kurumu Aslı Üyesi Prof. Dr. Osman Nedim Tuna Vefat Etti", *TDL*, sy. 597 (2001), s. 296-297; Zeki Kaymaz, "Prof. Dr. Osman Nedim Tuna (1923-2001)", *TDA*, sy. 139, Prof. Dr. Osman Nedim Tuna hatıra sayısı (2002), s. 1-6; *Turkish Studies*, II/2, Osman Nedim Tuna armağanı (2007).

ZEKİ KAYMAZ – ERDEM UÇAR

TUNAHAN, Süleyman Hilmi (1888-1959)

Son dönem din âlimi
ve Nakşibendî-Müceddidî şeyhi.

Günümüzde Bulgaristan sınırları içinde bulunan Silistre'nin Hezargrad (Razgrad) kasabasının Ferhatlar köyünde doğdu. Babası Silistre'de Hacı Ahmed Paşa Medresesi müderrislerinden Hocazâde Osman Fevzi Efendi, dedesi Kaymak Hâfız diye bilinen Mahmud Efendi'dir. Hocazâde diye tanınan ailesinin Fâtiht Sultan Mehmed'in, kız kardeşiyle evlendirip Tuna bölgesine yönetici (Tuna hanı) olarak gönderdiği Hz. Peygamber neslinden Seyyid İdris Bey'e dayandığı kabul edilir. Kendisi de Hocazâde lakabıyla anılan Süleyman Hilmi, sonradan Tunahan soyadını almış, üç yaşında ölen oğlu Fâruk'tan dolayı Ebülfâruk künyesiyle tanınmıştır.

1902'de Silistre Rüşdiye Mektebi'ni bitirdikten sonra Satırlı Medresesi'nde Arapça derslerini tamamladı. 1907'de İstanbul'a gidip Fâtiht Hâfız Ahmed Paşa Medresesi'nde dersiâm Bafıralı Ahmed Hamdi Efendi'nin ders halkasına katıldı ve 1913'te icâzet aldı. 1914'te açılan Dârü'l-hilâfeti'l-aliyye Medresesi'nin dört yıllık âfi kısmına önceki eğitiminden dolayı üçüncü sınıftan başlayarak 1916'da mezun oldu. Aynı yılın 30 Eylülünde Medresetü'l-mütehasısın'ın tefsir-hadis bölümüne girdi ve 27 Mayıs 1919'da burayı birinci dereceyle bitirdi. 19 Kasım 1918'de imtihanla kendisine İstanbul müderrisliği ruusu verildi, aynı yıl dersiâm sıfatıyla 400 kuruş maaş tahsis edildi. Süleyman Hilmi, vâizlik bel-

gesi için Diyanet İşleri Reisliği'ne yazdığı 14 Nisan 1948 tarihli dilekçesinde Medresetü'l-kudât'tan mezun olduğunu belirtmiştir. 1921 tarihli özgeçmiş bilgilerinde bundan söz etmediğine göre burayı Medresetü'l-mütehasısın'den sonra tamamlamış olmalıdır. Medresetü'l-kudât'a giriş imtihanını da birincilikle kazandı. Bunu bildirmek için basına yazdığı mektuba onun verdiği cevabta kendisine, "Üç kadından ikisi cehennemde, biri cennettedir" hadisini hatırlatarak kadılık yapmasını onayladığını söylemiş, Süleyman Hilmi de cevabında niyetinin hâkimlik yapmak değil devrin bütün ilimlerini tahsil etmek olduğunu ifade etmiştir.

1920'de Bulgaristan tâbiyetinden Osmanlı tâbiyetine geçti. 1922'de Dârü'l-hilâfeti'l-aliyye'nin birinci kısmı olan İbtidâ-i Hâric Medresesi'nde Türkçe dersi, 1923'te Arapça ve tekrar Türkçe dersi müderrisliğine getirildi. 3 Mart 1924'te yürürlüğe giren Tevhid-i Tedrisat Kanunu gereği İbtidâ-i Hâric Medresesi, İmam-Hatip Mektebi'ne çevrilince burada yeterli din eğitiminin verilemeyeceğini düşünerek müderrislikten istifa etti. Bu kanunla medreselerin Maarif Vekâleti'ne devredilmesi ve on üç gün sonra da kapatılması üzerine 500'ü aşkın müderris açıkta kaldı ve Cem'iyet-i Müderrisîn'de hararetle tartışmalar yaşandı. Süleyman Efendi bu tartışmalar sırasında her müderrisin fahrî olarak öğrenci yetiştirmesini, bu şekilde İslâm'ın ömrünün en az bir nesil daha uzayacağını, bunu yapmayanların dinen sorumlu olacaklarını belirtti. Ardından bazı müderrislerle birlikte Ankara'ya telgraf çekip İslâmî ilimleri fahrî olarak okutmak istediklerini bildirdiler. Ancak Ankara'dan, "Memlekette Tevhid-i Tedrisat Kanunu yürürlüktedir, hilâfına hareket şiddetli cezayı müstelzimdir" şeklinde cevap geldi. 1928'deki harf inkılabının ardından din eğitimi açısından şartlar daha da olumsuz bir ma-

Süleyman
Hilmi
Tunahan